

когзо
имирго

Безымини

кожну
імігру

З англійської переклала

Тетяна Савчинська

Обкладинка

Оксани Йориш

Безумішні

Львів
Видавництво Старого Лева

2021

Лорні та Наомі

I

Водієві таксі, схоже, стало ніяково, що ніхто мене не зустрів: за рецепцією не було навіть адміністратора. Він пройшовся безлюдним вестибюлем, либонь, сподіваючись угледіти когось із працівників за горщиком з рослинами чи фотелем. Зрештою опустил мою валізу на підлогу біля дверей ліфта і, пробурмотівши під ніс якусь відмовку, пішов геть.

У вестибюлі було доволі просторо, і хоч то тут, то там стояли столики, відчуття нагромадження не виникало. Але низька стеля, що помітно провисала над головою, схилила до клаустрофобії, і, попри погожий день, у приміщенні панувала півсутінь. Тільки на стіні біля рецепції виднілася смужка посвіту, що освітлювала обшивку з темного дерева і стелаж із журналами німецькою, французькою й англійською. Ще я помітив на рецепції срібний дзвоник і вже було збирався підійти і подзвонити в нього, аж десь позаду мене відчинилися двері й показався молодик в уніформі.

— Доброго дня, сер, — утомлено озвався він і, підійшовши до рецепції, почав процес реєстрації. Попри те що працівник вибачився, хоч і нерозбірливо, за відсутність, поведився він достоту безцеремонно. Утім, варто було мені представитися, як той стрепенувся й випрямився.

— Містере Райдер, вибачте, що я одразу вас не впізнав. Містер Гоффман, управитель готелю, дуже хотів особисто вас зустріти. Але саме зараз, на превеликий жаль, змушений був піти на важливу нараду.

— Усе гаразд. Маю надію, ми з ним зустрінемося пізніше.

Адміністратор квапливо продовжив заповнювати реєстраційні форми, не припиняючи бубоніти щось про те, як же засмутиться управитель готелю, що прогавив мій приїзд. Він двічі згадав, що через підготовку до четвергового вечора той тепер страшенно заклопотаний і перебуває поза стінами готелю значно більше часу, ніж зазвичай. Я просто кивнув, не в змозі зібратися з силами і поцікавитися, що ж такого відбуватиметься четвергового вечора.

— О, і містер Бродський сьогодні неймовірний, — сказав адміністратор, похвалюючись. — Просто неймовірний. Сьогодні вранці він репетирував з оркестром чотири години поспіль. І послухайте-но його зараз! Досі весь у роботі, вправляється самотужки.

Він вказав на задню частину вестибюля. Лише тоді я збагнув, що десь у будівлі хтось грає на фортеп'яно, і музика ледь долинає крізь приглушений шум вуличного транспорту. Я підняв голову й уважніше прислухався. Хтось грав одну-єдину коротку фразу — з другої частини «Вертикальності» Маллері — знову і знову, повільно і зосереджено.

— Певна річ, якби управитель не відлучився, — провадив далі адміністратор, — то міг би привести містера Бродського сюди, по-знайомитися з вами. Але я не певен... — Він хихикнув. — Не певен, чи варто його турбувати. Розумієте, коли він такий зосереджений...

— Звісно, звісно. Іншим разом.

— Якби управитель був тут... — Він замовкнув і знову засміявся. Відтак нагнувся вперед і тихо запитав: — Ви знали, сер, що декому з гостей вистачило нахабства поскаржитися? На те, що ми зачинеємо вітальню щоразу, коли містерові Бродському потрібне фортеп'яно? Дивовижно, що твориться в людей у голові! Допіру вчора двоє різних гостей скаржилися містерові Гоффману. Певна річ, їх швидко поставили на місце.